

(Petits) desastres

Ensenyaré la mà plana, doncs, amb tots els encerts i els desencerts

Foto: Send me adrift.

Em torna a rebre amb un saltet enrere i un xislet agut, com si no volgués acostar-se'm, i em quedo quieta i només somric i en acabat s'apropa, com sempre, i comença a articular paraules que no entenc. Avui m'agafa la mà amb la seva, tan petita, i em porta a recórrer la botiga. Va assenyalant ara els brics de llet, ara els paquets d'arròs, ara les galetes, mentre fa oh, oh, oh!, tres vegades seguides, i riu. El germanet naixerà aviat, "en mi país gustan los niños", i se'n tornaran a l'Índia, i vés a saber si la petita conservarà el somriure, si podrà ser qui vulgui ser.

Aquí anem fent. Intentant ser qui volem ser, vull dir. Sé que en cada moment sóc lliure per decidir, deia a la porta d'una nevera, en un paperet enganxat amb un imant. I llegia Teresa Forcadès l'altre dia: No renunciaria a la llibertat. A la capacitat d'equivocar-me, que arribi al cel i em diguin: "Això ho has fet tu, aquest desastre?", "Sí, l'he fet jo i aquí te'l porto". El que menys m'agradaria és viure dient que no puc fer el que vull perquè he de fer el que diu un altre.

Ensenyaré la mà plana, doncs, amb tots els encerts i els desencerts, amb la tranquil·litat de saber que tant els uns com els altres no els ha escollit ningú per mi. De tots els desastre que duré, el que no voldré que estigui repetit és justament aquest: haver-me cregut, en algun moment de la vida, que no era lliure per decidir.

*text publicat al blog La vida té vida pròpia (<http://lavidatevidapropia.blogspot.com>) .